భద్రకాళి

టెంపో రావ్

వెంకట్రావు ఆమె కారువైపు రెండు నెలల నుంచి చూస్తున్నాడు. కారును స్పీడుగా పోనిస్తూ, సడెన్ బ్రేక్ తో ఆమె కారును ఆఫీసు ముందు ఆపుతుంది. వయ్యారంగా నడుస్తూ ఆమె ఆఫీసులోకి వెళ్తుంది.

వెంకట్రావుకి నాలుగేళ్ళ క్రితం పెళ్ళయిపోయింది. మేనత్తకూతుర్ని పెళ్ళాడాడు. స్టెనో టైపిస్టుగా ఒక కంపెనీలో పని చేస్తున్నాడు.

కాని అతడి జీవితం తృప్తికరంగా సాగడంలేదు. పెళ్ళాం ఎక్కువగా చదువుకోలేదు. తను బి.ఏ. పాసయ్యాడు. ఉద్యోగం ఎక్కడా దొరక్క టైపింగ్, షార్టుహేండ్ నేర్చుకున్నాడు. అటుపైన స్టెనో టైపిస్టుగా వుద్యోగం సంపాదించగల్గాడు. జీతం బాగానే వస్తోంది. కాని డబ్బు ఆనందాన్నివ్వలేదు!

ఆరోజు ఆదివారం. ఆమె కార్లోంచి దిగి హోటల్ పిక్నిక్ కి వెళ్ళింది. అతడు వుషారుగా లోపలకు నడి

చాడు. ఎక్కడా కుర్చీలు ఖాళీగా లేవు. ఆమె కూర్చున్న చోట ఒక కుర్చీ ఖాళీగా వుంది. ధైర్యం చేసి అతడామె టేబుల్ వైపు నడిచాడు. ఆమె కెదురుగావున్న కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

ఆమె మొహాన్ని పక్కకు తిప్పుకుంది, విసుగ్గా.

"క్షమించండి! పొమ్మంటే పోతాను" అన్నాడతను.

ఆమె నవ్వింది.

"ఈ హోటల్ నా ప్రాపర్టీ కాదు. కూర్చోండి!" అందామె.

"నా పేరు వెంకట్రావు!" అన్నాడతను.

"మంచి పేరు!" అందామె.

తన పేరు చెప్పలేదు!

బాయ్ వచ్చి ఆమె ముందు కొన్ని ప్లేట్లు పెట్టాడు. ఆమె తినడం ప్రారంభించింది. అతడివైపు చూడ్డం లేదామె!

తనకేం కావాలో అతడు బాయ్‌తో చెప్పాడు.

"టైమెంత?" అడిగాడతను.

"మీ వాచ్ నడవడం లేదా?" అడిగిందామె.

"ఫాస్టుగా పోతోంది" అన్నాడతను.

"ఆరూ నలభై" అందామె, అతడివంక చూడకుండా.

అరగంట సేపూ యిద్దరూ యెదురెదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నారు. అరగంట గడిచేసరికి వాళ్ళు స్నేహితులు ఆయిపోయారు.

"మీరు ధనవంతుల బిడ్డలా వున్నారు!" అన్నాడతను.

ఆమె తీయగా నవ్వింది.

"డబ్బు మనుషులను విభజించకూడదని నా ఆశయం" అందామె.

"మిమ్మల్ని మెచ్చుకొంటున్నాను" అన్నాడతను.

"రిక్షావాలా సినిమా చూశారా? అందులో ఒక కోటీశ్వరుని కూతురు రిక్షావాలాని ప్రేమిస్తుంది" అంది ఆమె.

"పదిసార్లు చూశాను" అన్నాడతను.

"అందులో మీకు ఏం నచ్చింది?" అంది ఆమె.

"హీరోగా నటించిన మధుకుమార్ నటన" అన్నాడతను.

"మధుకుమార్ నా తండ్రి!" అంది ఆమె.

అతడు వులిక్కిపడ్డాడు. మధుకుమార్ కోటీశ్వరుడు. గత ముప్ఫయి ఏళ్ళనుంచి అతడు సినిమాల్లో నటిస్తున్నాడు. అతడి వయస్సు 60 ఏళ్ళు దాటినా నటిస్తూనే వున్నాడు.

మధుకుమార్ హైదరాబాద్‌లో స్టూడియో కట్టించాడు. ఇంతవరకూ నాలుగువందలు చిత్రాల్లో అతడు నటించాడు.

"మీ నాన్న చాలా గొప్ప యాక్టర్!" అన్నాడతను.

"నాన్న జీవితంలో కూడా నటిస్తాడు. గ్రేట్ యాక్టర్!" అంది ఆమె.

ఇద్దరి బిల్లూ ఆమె చెల్లించింది.

వెంకటావు ఆమెతో కారుదాకా నడిచాడు.

"కూర్చోండి, కావలసినచోట మిమ్మల్ని దింపేస్తాను" అంది ఆమె.

"ఎందుకు మీకా శ్రమ?"

"శ్రమ నాకేముంది? కారుకంటే వుండొచ్చు!" అంది ఆమె నవ్వుతూ.

అతడు ముందు సీటులో కూర్చుని తలుపు మూశాడు. స్టీరింగ్ వీల్ వెనక కూర్చొని ఆమె కారును పోనిచ్చింది.

"బీచ్‌కి వెళ్దామా?" అంది ఆమె.

"పదండి" అన్నాడతను.

ఆమె కారును వేగంగా పోనిచ్చింది.

2

బీచ్ లోపల రోడ్డుమీద ఆమె కారు ఆపింది. ఇద్దరూ దిగి సముద్రంవైపు నడిచారు. కెరటాల హోరు విపరీతంగా వుంది.

ఒక పడవ ప్రక్కనే వాళ్ళు కూర్చున్నారు. కెరటాలు హోరు చేస్తూ ముందుకొచ్చి వెనక్కి పోతున్నాయి.

వెంకట్రావు సముద్రంవైపు చూసి ఆమెకేసి తిరిగాడు. సరైన జీవితం యిదే అనిపించింది అతడికి!

అతడామె చెయ్యిని పట్టుకున్నాడు. మెల్లిగా పైకెత్తి ముద్దెట్టుకున్నాడు.

"ఐ లవ్ యూ!" అన్నాడతను.

"నీకు పెళ్ళి కాలేదా?" అడిగిందామె.

"నాకింకా పెళ్ళికాలేదు" అన్నాడతను.

"నన్ను పెళ్ళాడ్తావా?" అంది ఆమె.

"పెళ్ళాడ్తాను" అన్నాడతను.

"రేపు మా యింటికి రా!" అంది ఆమె.

ఆమె అడ్రసు చెప్పింది.

"వస్తాను. ఎన్నింటికి?"

"ఆరు తర్వాత" అంది ఆమె.

"నా ఆఫీసునుంచి తిన్నగా నీ యింటికి వస్తాను"

అన్నాడతను.

ఇసుకలో ఆమె పడుకుంది. పక్కనే అతనూ పడుకున్నాడు. ఆమె ఎర్రటి పెదిమలవైపు ఆత్రంగా చూశాడు. కాని ఆమెలో చలనంలేదు.

చేతుల్తో ఆమెను చుట్టేశాడు.

"తొందర పడకు!" అంది ఆమె.

"నీ పేరు చెప్పలేదు!" అన్నాడతను.

"నా పేరు రాజేశ్వరి" అంది ఆమె.

"చక్కటి పేరు" అన్నాడతను.

వేళ్ళను నిమురుతూ అతడామెవైపు చూశాడు. చంద్రకాంతిలో ఆమె కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. పాంటు, స్లాక్ లో వుందామె. సన్నటి నడుముకు తెల్లటి బెల్టును బిగించింది. ఎడంచేతికున్న ఖరీదైన వాచ్ తళ తళ మెరుస్తోంది.

అమాంతంగా పెద్ద కెరటం వాళ్ళవైపు దూసుకొచ్చింది.

"రాజీ, గెటప్!" అరిచాడతను, పైకి లేస్తూ.

ఆమె లేచేలోపల కెరటం ఆమెమీద నుంచి వెళ్ళి పడకుండా కొట్టుకుని నురగలు కక్కుతూ వెనక్కి తరలింది. సముద్రపు నీళ్ళలో ఆమె తడిసిపోయింది.

కాని ఆమె లేవలేదు. తడి యిసుకలో అలాగే పడుకుని వుంది. తన రుమాల్తో ఆమె ముఖాన్ని తుడిచాడు.

"మరోచోట కూర్చుందాం, లే!" అన్నాడతను.

"డోంట్ బాదర్! తడిసే హాయిగా వుంది. ఇంటికెళ్ళాక స్నానం చెయ్యొచ్చు" అంది ఆమె.

తడి యిసుకలో ఆమె పక్కనే కూర్చున్నాడతను.

"నీ తండ్రి ఎక్కడున్నారిప్పుడు?"

"నాన్న ఎప్పుడూ తిరుగుతూ వుంటాడు, ఎక్కడెక్కడో షూటింగ్ సాగుతూ వుంటుంది" అంది ఆమె.

"నువ్వు ఇక్కడ ఒంటరిగా వుంటున్నావా?" అడిగాడతను.

"మా యింట్లో అరడజన్ నౌఖర్లు వున్నారు. ఇరవై నాలుగ్గంటలూ వాళ్ళు అక్కడే వుంటారు" అంది ఆమె.

"వాళ్ళు నన్ను నీ యింట్లోకి రానిస్తారా?" ప్రశ్నించాడతను నవ్వుతూ.

ఆమె కిలకిల నవ్వింది.

"వచ్చి నువ్వే చూస్తావుగా!" అంది ఆమె.

ఆమె టైమ్ చూసింది. తటాలున లేచి నిలబడింది.

"నాన్న ఫోన్ చేస్తాడు తొమ్మిదింటికి, వెళ్ళాలి" అంది ఆమె.

ఇద్దరూ కారువైపు నడిచారు. ముందుసీటుమీద కూర్చున్నారు. ఆమె కారును పోనిచ్చింది.

"నా గురించి నీ తండ్రితో చెప్తావా?" అడిగాడతను.

"చెప్పొద్దా?"

"తర్వాత చెప్పొచ్చు!"

"అలాగే చేద్దాం" అంది ఆమె.

అతడు చెప్పిన చోట ఆమె కారును ఆపింది. వెంకట్రావు కిందకి దిగాడు. నవ్వుతూ ఆమెవైపు చూశాడు.

"అదే మా యిల్లు, మూడోది!" అన్నాడతను.

"గుడ్ నైట్" అని ఆమె కారును ముందుకు పోనిచ్చింది.

3

సాయంత్రం సమయం. ఆరు కావస్తోంది.

ఆమె యింటిముందు వెంకట్రావు రెండుసార్లు యిటూ,

అటూ తిరిగాడు.

పెద్ద గేటు. తోట నలువైపులా ప్రహారీగోడ వుంది. నీలిరంగులో మేడ కనిపిస్తోంది. తోటలో యిద్దరు నౌఖర్లు పనిచేస్తున్నారు.

గేటుముందు గూర్ఖా స్టూలుమీద కూర్చుని వున్నాడు. ఆ గూర్ఖా తనను లోపలకు వెళ్ళనిస్తాడా?

గేటు వూచల మధ్యనుంచి అతడు లోపలకు చూశాడు రాజేశ్వరి తోటలో ఎక్కడేనా తనకోసం వుందేమోనని. కాని ఆమె రూపం ఎక్కడా కనబడలేదు.

గూర్ఖా అతడిని "సాబ్!" అని పిల్చాడు.

వెంకట్రావు దగ్గరగా వెళ్ళాడు.

"చిన్నమ్మకోసం వచ్చారా?" అడిగాడు గూర్ఖా హిందీలో.

వెంకట్రావు తలాడించాడు.

"వెళ్ళండి లోపలకు" అన్నాడతను.

అతను లోపలకు నడిచాడు. సిమెంట్ రోడ్డు! రోడ్డు కిరువైపులా పూల మొక్కలు! తోటలో పనిచేసే నౌఖర్లు అతడివైపు చూసి వూరుకున్నారు.

అతడు పోర్టికోలోకి చేరుకున్నాడు. నౌఖరు సుబ్బయ్య వంటుతూ అతడి దగ్గరకొచ్చాడు.

"చిన్నమ్మకోసమా?" అడిగాడు సుబ్బయ్య.

"అవును. నా పేరు వెంకట్రావు" అన్నాడతను.

"రండి" అని సుబ్బయ్య లోపలకు వెళ్ళాడు.

వెనకనే కదిలాడు వెంకట్రావు.

విశాలమైన హాల్లో యిరవై సోఫాలు పైన వున్నాయి. వెంకట్రావుని ఒక సోఫాలో కూర్చోమని సుబ్బయ్య వంటుతూ లోపలకు పోయాడు.

రాజేశ్వరి ఎక్కడుంది? కింద గదుల్లోనా, మేడ మీదా? వెంకట్రావు ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు. అనేక సినిమాలలోని దృశ్యాల ఫోటోలు అందంగా గోడలమీద అమర్చబడి వున్నాయి. అతడు లేచి వాటివైపు నడిచాడు.

ప్రతి ఫోటో కిందా ఆ చిత్రం పేరు రాయబడి వుంది. ప్రతి ఫోటోలోనూ ముఖ్యమైన నటుడు మధుకుమార్ అని తెలుస్తోంది!

పదినిమిషాలు గడిచిపోయాయి. ఆమె ఇంకా రాలేదు. మధ్య వయస్సులో వున్న స్త్రీ ట్రేను తెచ్చి టీపాయి మీద పెట్టింది.

"చిన్నమ్మ స్నానం చేస్తున్నారు. మీరు టిఫిన్ తిని, కాఫీ తాగండి. అమ్మగారు వచ్చేస్తారు" అంది ఆమె.

ఆమెవంక నవ్వుతూ చూశాడతను.

"అలాగేనండి" అని టీపాయి పక్కకు వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

ప్లేటల్లో స్వీట్లు, హాట్లు అన్నీ వున్నాయి. కెటిల్లో కాఫీ వుంది.

మైసూరుపాక్ ముక్కలను తిని అతడు పకోడీలను నవిలేశాడు. వేడి కాఫీ కప్పులో రెండుసార్లు పోసుకుని తాగాడు.

హాల్లోని ఫ్లోరసెంట్ లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఎవరో స్విచ్‌లు నొక్కి వెళ్ళిపోయారు. టైము ఏడు కావస్తోంది. ఆమె యిప్పుడు రావచ్చు!

మూడు ఆర్లేషియన్ కుక్కలు గడపదాటి ప్రత్యక్షమయ్యాయి. వెంకట్రావు వంక చూసి అవి మొరగసాగాయి.

అతడి గుండె దడదడలాడింది. మరో క్షణంలో వాటి వెనకనే రాజేశ్వరి కనిపించింది. నవ్వుతూ అతడి వంక చూసింది.

"టామ్, లూసీ, స్కాట్ కీప్ క్వయిట్!" అరిచింది ఆమె.

కుక్కలు మొరగడం మానేశాయి. అతడిని కూర్చోమని ఆమె యెదురుగా వున్న సోఫాలో కూర్చుంది. మూడు కుక్కలూ ఆమె సోఫా పక్కనే మొజయిక్ ఫ్లోర్ మీద పడుకున్నాయి.

ఆమె అర్థరివ్వగానే కుక్కలు నోరు మూసుకోడం గమనించి అతడు ఆశ్చర్యపోయాడు.

"మీ కుక్కలు చాలా బాగున్నాయి!" అన్నాడతను మాటవరసకి.

కుక్కలంటే అతడికి భయం. రోడ్డుమీద రెండు కుక్కలు దూరంలో కనిపిస్తే అతడు మరో రోడ్డమ్మట నడిచిపోతాడు.

"ఐ లవ్ దీజ్ డాగ్స్" అంది ఆమె.

"ఐ టూ లవ్ డాగ్స్" అన్నాడతను.

"లవ్ మి, లవ్ మై డాగ్" సామెత అతడికి గుర్తొచ్చింది. రాజేశ్వరి తనను ప్రేమించాలంటే ఆమె కుక్కలను తను లవ్ చెయ్యాలి!

"ఈ కుక్కలు యెప్పుడూ నన్ను మోసం చెయ్యవు. నేను చెప్పినట్లు నడుచుకుంటాయి. ఎప్పుడూ నాతోనే వుంటాయి. నన్నువిడిచి పోవు" అంది ఆమె.

"నువ్వు చెప్పింది నిజం!" అన్నాడతను.

హాల్లో వాళ్ళిద్దరూ, కుక్కలూ తప్ప మరెవ్వరూ లేరు. కొంతసేపు వాళ్ళు ఏమీ మాట్లాడకుండా కూర్చున్నారు.

"నువ్వు ఏ కంపెనీలో పని చేస్తున్నావు?"

"కబీర్ ఏజన్సీస్, టీ నగర్ లో వుంది."

అతడివైపు ఆమె సూటిగా చూసింది.

"నేను యీ శనివారం హంటింగ్ కి వెళ్తాను. నువ్వూ వస్తావా?" అడిగింది ఆమె.

"వేటకా? ఎక్కడికి?"

"ముదుమలై అడవుల్లోకి. జీప్ లో వెళ్తాను. రైఫిల్స్, పిస్టల్స్ అన్నీ నా దగ్గర వున్నాయి."

"నాకు షూటింగ్ తెలియదు!" అన్నాడతను.

"నేను నేర్పుతాను. అది బ్రహ్మ విద్య కాదు."

కాస్సేపు వెంకట్రావు కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు. అడవిలో క్రూరమృగాలు వుంటాయి. అక్కడకు వెళ్ళే ధైర్యం అతడికి లేదు. కాని రాకపోతే ఆమె ఏమనుకుంటుందో! ఆమె కోసం తను ధైర్యాన్ని తెచ్చుకోవాలి. కొత్త ప్రదేశాలకు వెళ్ళాలి. ఆమె పక్కనే నడవాలి!

"మీతో సంతోషంగా వస్తాను" అన్నాడతను.

"గుడ్! అక్కడ హాయిగా వుంటుంది. ప్రజలకు దూరంగా అక్కడ ఎంతో ఆనందంగా వుంటుంది. నువ్వు బాగా ఎంజాయ్ చేస్తావు!" అంది ఆమె.

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. వెళ్ళి ఆమె రిసీవర్ని అందుకుంది. ఆమె వెనకనే కుక్కలు వెళ్ళాయి.

పది నిమిషాలపాటు మాట్లాడి ఆమె నవ్వుతూ తిరిగొచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది.

"ఎక్కడున్నా నాన్న రోజూ ఫోన్ చేస్తాడు" అంది ఆమె.

"ఆయనెక్కడున్నారిప్పుడు?"

"కాశ్మీర్ లో. అక్కడ షూటింగ్ జరుగుతోంది."

"నీ తల్లి?"

"ఆమె మరణించింది. నాన్న ఆరోగ్యం ఆమెకు లేదు."

అతడామె వంక నవ్వుతూ చూశాడు.

"ఈ హాల్లో మీ ఫోటోలు లేవు!" అన్నాడతను.

"నావి పైనున్నాయి. వెళ్దాం పద" అంది ఆమె.

ఆమె పక్కనే అతడు మెట్లు ఎక్కసాగాడు.

కుక్కలు ముందు వెళ్తున్నాయి.

"ఈ కుక్కల్ని యెప్పుడూ కట్టరా?"

"అవి ఎవర్నీ కరవ్వు, నేను చెప్పేగాని. కొత్త వాళ్ళను చూసి మొరుగుతాయి, అంతే!"

"వెల్ కమ్ టు మై రూమ్స్" అంది ఆమె.

పెద్ద హాల్లోకి వాళ్ళిద్దరూ నడిచారు. ఖరీదైన సోఫాలు. గోడలకు ఆమె కలర్ ఫోటోలు వేళ్ళాడుతున్నాయి.

పక్కనున్న పడగ్గదిలోకి ఆమె అతడిని తీసుకువెళ్ళింది. స్వర్గంలా వుంది. అన్ని గదులూ ఏర్ కండిషండ్.

పెద్ద మంచంమీద రెండు ఫోమ్ పరుపులు వేయబడ్డాయి. గదిలోని గాడ్ రెజ్ బీరువాలు మెరుస్తున్నాయి.

యటాచ్డ్ బాత్ రూమ్ వైపు చూశాడతను. బేదింగ్ టబ్, కమోడ్ వగైరా వున్నాయి. తెల్లటి మార్బుల్ ఫ్లోర్. ఆమె యిల్లు నిజంగా యింద్రభవనంలా వుంది.

ఆమె పక్క తనిలా వుంటాడని అతడు కలలోకూడా అనుకోలేదు. విధి తన్ని ఆమె దగ్గరకు ఎత్తి లాక్కు

పోయింది!

ఇదంతా తెలిస్తే తన భార్య బాధపడొచ్చు. కాని రాజేశ్వరి లాంటి యువతితో తిరిగే అవకాశం యువకు లకు ఎప్పుడోగాని దొరకదు! రాజేశ్వరిని తను పెళ్ళాడక పోవచ్చు! అయినా కొంతకాలం పాటు ఆమెతో స్వర్గా నికి నిచ్చెనలు వేయొచ్చు!

"విస్కీ తాగుతావా?" అడిగింది ఆమె.

"థాంక్స్, తాగుతాను."

ఆమె రెండు గ్లాసుల్లో స్కాచ్ విస్కీ పోసి సోడా కలిపి, ఐస్ క్యూబ్స్ పడేసి తెచ్చింది.

"చియర్స్!" అందామె.

"చియర్స్" అన్నాడతను, విస్కీ గ్లాసును అందు కొని.

4

సుబ్బయ్య రెండు పెట్టెలు, ఏర్ బాగ్స్ తగిరా జీప్‌లో పెట్టాడు. వెంకట్రావు జీప్ పక్కనే నిలబడి వున్నాడు. అతడు తెచ్చుకున్న ఏర్ బాగ్ జీప్‌లో వుంది.

రెండు రైఫిల్స్ పట్టుకుని రాజేశ్వరి జీప్ దగ్గర కొచ్చింది.

సూర్యుడి లేత కిరణాలు నలువైపులా ప్రసరిస్తు న్నాయి. ఆమె వంక వెంకట్రావు ఆత్రంగా చూశాడు.

టర్లీన్ పాంట్, పోలీయస్టర్ స్లాక్ ఆమె ధరించింది. బెల్టుకు కట్టిన తోలుసంచిలో అమెరికన్ పిస్టల్ వుంది.

బాబ్డ్ హెయిర్. కళ్ళకు నల్లటి గాగిల్స్. కాళ్ళకు గమ్ బూట్స్. ఆమె అచ్చంగా వేటకు వెళ్తున్న షికారీలా వుంది.

"గాటిన్!" అందామె వెంకట్రావు వంక చూస్తూ.

అతను జీప్ ముందుసీట్లో కూర్చున్నాడు. పక్కనున్న మూడు కుక్కలను ఆమె వెనుక సీటుమీద కూర్చో బెట్టింది.

ఒక కుక్క వెనకనుంచి వెంకట్రావు మెడను నాకింది. అతను ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఆమె ముందుసీట్లో కూర్చుంది.

"వీటికి గొలుసులు లేడంలేదా?" అడిగాడతను.

"అవసరం లేదు. నేను ఏం చేయమంటే అవి అలా చేస్తాయి. వెల్ బ్రెడ్, వెల్ ట్రెయిన్డ్!" అని ఆమె జీప్‌ని పోనిచ్చింది.

సుబ్బయ్య జీప్ కేసి చూస్తూ వుండిపోయాడు.

ట్రంక్ రోడ్డుమీద ఆమె జీప్‌ను శరవేగంగా పోనిస్తోంది.

"నువ్వు కారును బాగా డ్రయివ్ చేస్తావు!" అన్నాడతను.

ఆమె నవ్వింది.

"పోలవరం ఆడవాళ్ళ కారుపందాల్లో నాకు ఫస్టు ప్రయిజ్ వచ్చింది. ఆనాటి కారు రేసును నాన్న చూశాడు. తర్వాత రేసుల్లో నన్ను పాల్గొనవద్దన్నాడు. యాక్సిడెంట్ అయి నేను చస్తానేమో అని నాన్న భయం!" అంది ఆమె.

"కారు రేసులు ప్రమాదకరమైనవి! నువ్వు మానేసి నందుకు సంతోషిస్తున్నాను."

"నాన్నకి ఒక్కగానొక్క కూతుర్ని. నాన్న బాగా ముసలివాడయిపోయాడు. అందుకని నాగురించి భయ పడ్డాడు!"

"నీ తండ్రి ముసలివారైనా ఎవర్ గ్రీన్ హీరో! ఈనాడు కూడా పదహారేళ్ళ అమ్మాయితో యుగళగీతం పాడ్తూ ఆయన స్టెప్స్ వేస్తూంటే ప్రేక్షకులకు పిచ్చెక్కుతుంది" అన్నాడతను.

రెండింటికి అడవి ప్రాంతంలో వున్న చిన్న బంగళా ముందు ఆమె కారు ఆపింది. కరుపయ్య పరుగెత్తుకొచ్చాడు.

అతడివైపు ఆమె నవ్వుతూ చూసింది.

"కరుపయ్యా, ఎలా వున్నావు?"

"మీ దయమ్మా" అన్నాడతను.

కరుపయ్య నల్లగా ఎలుగుబంటిలా వున్నాడు. ఒంటి నిండా నల్లటి వెంట్రుకలు. బుర్రమీసాలు. ఖాకీ నిక్కర్, చారల బనియన్‌లో వున్నాడతను. కాళ్ళకు పల్లెలో కుట్టిన చెప్పులు. తలపాగా వుంది. పొడుగ్గా లావుగా వున్నాడు.

"వంటామె వచ్చిందమ్మా. అన్నీ మీకు సిద్ధంగా వుంచాను" అన్నాడతను.

"ఈ పెట్టెలు నా గదిలో పెట్టు. అతడు గెస్టు రూమ్‌లో వుంటాడు" అని ఆమె కిందకు దిగింది.

కుక్కలు కిందకు దూకాయి.

వెంకట్రావు వైపు చూసింది.

"ఫీల్ ఎట్ హోమ్! ఏం కావలసినా కరుపయ్య నడుగు" అని ఆమె లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

తన గదిలోకి కుక్కలతో సహా ఆమె నడిచింది. వంటామె ఆమెను పలకరించింది.

"హై!" అంది రాజేశ్వరి.

"ఏదేనా తాగుతారా?"

"హాట్ కాఫీ" అంది ఆమె.

వంటామె వెళ్ళిపోయింది. పడగ్గది అఖండంగా వుంది. గదిలో ఫాన్ తిరుగుతోంది. జనరేటర్ చప్పుడు బయట నుంచి వినపడ్తోంది.

ఆమె తండ్రి యీ బంగళాను కట్టించి పదేళ్ళు దాటింది. తలిదండ్రులతో ఆమె ఇక్కడకు యెన్నిసార్లో వచ్చింది. నాన్నకు హంటింగ్ అంటే మహా సరదా.

అలసటగా ఆమె పరుపుమీద వెల్లకిలా పడుకుంది. పెట్టెలు వగైరా గదిలో పెట్టి కరుపయ్య మెల్లిగా బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. కుక్కలు మంచం ముందు పడుకున్నాయి.

5

భోజనాలు ముగించి ఓ గంటసేపు రాజేశ్వరి, వెంకట్రావు వాళ్ళ గదుల్లో పడుకున్నారు.

సరిగ్గా ఐదింటికి వాళ్ళు ఆడవిలోకి నడిచారు. కుక్కలు వుషారుగా ముందు పరుగెడ్తున్నాయి.

కరుపయ్య కూడా రానందుకు వెంకట్రావు సంతోషించాడు. ఆమె పక్కనే అతడు అడుగులు వేస్తున్నాడు. ఎండుటాకులు బూట్లకింద నలిగి చప్పుడు చేస్తున్నాయి.

"ఇక్కడ పెద్దపులులు సంచరిస్తూ వుంటాయా?" అడిగాడతను.

"చిరుతపులులు మాత్రం వున్నాయి. ఎలుగుబంట్లు యెక్కువగా వుంటాయి. రాత్రిళ్ళు ఇంటికొచ్చి ఆవి తలుపుమీద బాదుతూ వుంటాయి" అందామె.

"డేంజరస్!"

"అన్ని ప్రమాదాలనూ యెదుర్కొడానికి సిద్ధపడి ఇక్కడకు రావాలి" అందామె.

అతడి చేతిలో రైఫిల్ వుంది. ఆమె చేతిలో మరో రైఫిల్ వుంది.

"క్రితంసారి ఏమైందో తెలుసా?"

"ఏమైంది?" అడిగాడతను.

"ఒక ఎలుగుబంటితో యీ మూడు కుక్కలూ ఘోరంగా పోట్లాడాయి. వాటిని యెదిరించలేక ఎలుగు బంటి పారిపోయింది!" అందామె నవ్వుతూ.

"నీ కుక్కలు చాలా బలంగా వున్నాయి. వాటిని చూసి ఏనుగు కూడా పారిపోవచ్చు."

"ఏనుగు అంత సులువుగా లొంగదు. ఐదేళ్ళక్రితం నాన్నతో వచ్చాను. అప్పుడు మా దగ్గర నాలుగు కుక్కలు వుండేవి. ఒక ఏనుగుల మంద మాకు కనిపించింది. కుక్కలు మొరుగుతూ అటువైపు పరుగెత్తాయి."

ఆమె ఆగింది. అతడివంక చూసింది.

"కుక్కల్ని పిలవమన్నాను. నాన్న వద్దన్నాడు. ఏం జరుగుతుందో చూద్దామన్నాడు. ఒక కుక్కను తొండంతో చుట్టి పట్టుకుని, చెట్టు కొమ్మకేసి కొట్టి దూరంగా విసిరింది ఏనుగు. ఆ కుక్క కాళ్ళు విరిగాయి. దాన్ని నాన్న షూట్ చేసి చంపేశాడు."

"పాపం!" అన్నాడతను.

"ఆ కుక్క చాలా బాధపడ్తోంది. అందుకని దానికి విముక్తినిచ్చాడు నాన్న. శింపతిటిక్ కిల్లింగ్! మెర్సీ కిల్లింగ్ అంటారు కొందరు" అందామె.

హాఠాత్తుగా అతడు వెనక్కు గెంతాడు. ఆమెను పక్కకు లాగాడు. పెద్ద కొండచిలువ చెట్టుకొమ్మనుంచి కిందకు వేళ్ళాడుతోంది.

భయంగా దానివైపు చూశాడతను.

"అది మనిషిని మింగేస్తుంది. షూట్ చేసి చంపనా?" అడిగిందామె.

"దాని స్థలానికి వచ్చి దాన్ని చంపడ మెందుకు? పక్కనుంచి పోదాం" అన్నాడతను.

"నీకు శింపతీ యెక్కువ! నీలాటివాడు వేటకి రాకూడదు" అందామె.

"నేను వేటకు రావడం ఇదే మొదటిసారి" అన్నాడతను.

"ఇదే ఆఖరిసారి అవుతుందేమో!" అందామె.

అతడామెవైపు గాభరాగా చూశాడు.

"మళ్ళా నేను పిల్చినా నువ్వు రాకపోవచ్చు అని నా అర్థం" అందామె.

అతడు నవ్వేశాడు. భుజానికి తగిలించుకున్న బాగ్ వైపు చూశాడు.

"ఇందులో ఏముంది?"

"పవర్ ఫుల్ టార్చిలైట్లు రెండున్నాయి. చీకటి పడ్తే మనం యింటికి క్షేమంగా చేరుకోవాలంటే టార్చిలు కావాలిగా!"

ఎన్నో కొండలు ఎత్తుగా కనిపిస్తున్నాయి. రెండు కొండల మధ్యన వాళ్ళు నడుస్తున్నారు. కుక్కలు మొరుగుతూ ఒక కుందేలు వెనక పరుగెడుతున్నాయి. తన ప్రాణంకోసం కుందేలు విమానంలా పరుగెడుతోంది.

"కుక్కలకు కుందేలు దొరకదు!" అన్నాడతను.

కుందేలు ఒక పొదలో దూరింది. మొరుగుతూ కుక్కలు పొదచుట్టూ తిరుగుతున్నాయి.

పొదవైపు వాళ్ళిద్దరూ నడిచారు. రైఫిల్ని యెత్తిందామె. గురిచూసి పొదవైపు రెండుసార్లు షూట్ చేసింది.

గాలిలో ఎగిరెగిరి కుందేలు పొదపక్కనే పడింది.

కుక్కలు దానివైపు దూసుకు వెళ్ళాయి.

"డోంట్ టచ్!" అర్చిందామె.

కుక్కలు వెనక్కి జరిగాయి.

"దాన్ని బాగ్‌లో పడేయి" అందామె, వెంకట్రావు వైపు చూస్తూ.

రక్తం కారుతున్న కుందేలును అతడు బాగ్‌లో పడేశాడు. ఆమె టైమ్ చూసింది.

"చాలాదూరం వచ్చేశాం. చీకటి పడ్తోంది. పోదాం పద" అందామె.

కుక్కలు వెనక్కి తిరిగాయి. వాటి వెనకనే నడిచారు వాళ్ళిద్దరూ. యిద్దరి చేతుల్లోనూ టార్చిలైట్లు వున్నాయి. ఆ కాంతిలో వాళ్ళు కదుల్తున్నారు.

"ఆగు!" అర్చాడు వెంకట్రావు.

ఆమె ఆగింది. టార్చి కాంతిలో ప్రాకిపోతున్న నల్ల త్రాచు వైపు ఆమె చూసింది.

ఇద్దరు మౌనంగా నిలబడ్డారు. త్రాచుపాము మాయమైంది. వాళ్ళు ముందుకు కదిలారు.

ఇల్లు చేరుకునేసరికి ఏడున్నర అయింది. కరుపయ్య గబగబా వచ్చాడు. వెంకట్రావు భుజానికున్న బాగ్‌ను అతడు తీసుకున్నాడు.

"అందులో కుందేలుంది. వంటామెను వండమను. ఇతడికి చాలా యిష్టం" అందామె వెంకట్రావువైపు చూస్తూ.

"అది నీకెలా తెలుసు?" అడిగాడతను.

"మనిషి మొహం చూసి ఏదిష్టమో నేను గ్రహించగలను" అందామె.

ఇద్దరూ హాల్లోకి వెళ్లారు.

"గో అండ్ బేద్! తర్వాత డిన్నర్!" అందామె, తన గదివైపు నడుస్తూ.

కుక్కలు ఆమె వెనక నే పరుగెత్తాయి.

తొమ్మిదింటికి వెంకట్రావు ఆమె పడగ్గదిలోకి వెళ్లాడు. పెద్ద సోఫాలో యిద్దరూ పక్కపక్క నే కూర్చున్నారు.

"విస్కీ తాగుదాం" అందామె.

"నేను యిస్తాను" అని అతడు లేచాడు.

రెండు గ్లాసుల్లో స్కాచ్ విస్కీ పోసి, సోడా కలిపాడు. రిఫ్రిజిరేటర్ లోంచి ఐస్ క్యూబ్స్ తీసి వేశాడు.

"చియర్స్" అని యిద్దరూ తాగడం ప్రారంభించారు.

"ఈ అడవి ప్రాంతంలో యిన్ని సౌకర్యాలున్న బంగళా వుందని ఎవరేనా చెప్తే నేను నమ్మేవాడిని కాను. చూశాక నమ్మక తప్పదు" అన్నాడతను.

"నాన్నకి ఎక్కడున్నా అన్ని సౌకర్యాలు కావాలి. అలాగే నాకూ అలవాటైపోయింది" అందామె.

అల్సేషియన్ కుక్కలు వాళ్ళ కాళ్ళముందు పడుకుని వున్నాయి. రెండు పెగ్గులు సేవించడం పూర్తయింది. మూడో పెగ్ వెంకట్రావు గ్లాసులో పోస్తున్నాడు.

కరుపయ్య గదిలోకొచ్చాడు.

"మాంసం వుడకబెట్టానమ్మా కుక్కలకు. వచ్చి మీరే వేయండి!" అన్నాడతను.

వుషారుగా ఆమె లేచింది. ముందు వరండామీదకు వెళ్ళింది. స్టెయిన్ లెస్ స్టీల్ ప్లేట్లు మూడు పక్క పక్క నే అమర్చబడి వున్నాయి.

రాజేశ్వరి మాంసం ముక్కలను మూడు ప్లేట్లలోనూ సమానంగా వేసింది. మూడు కుక్కలు ఆమెవైపే చూస్తున్నాయి.

"టామ్, లూసీ, స్కాట్ హేవ్ డిన్నర్! కమాన్!" అందామె.

పెద్ద మనుషుల్లా కుక్కలు ప్లేట్లవైపు వెళ్ళి తినడం ప్రారంభించాయి. అవి తినేదాకా రాజేశ్వరి అక్కడే నిలబడింది.

మాంసాన్ని తిని ప్లేటను నాకేశాయి కుక్కలు. ఆమె తన గదిలోకి నడిచింది. వెనకనే వెళ్ళాయి కుక్కలు.

వెంకట్రావు ఇచ్చిన గ్లాసును అందుకొని ఆమె మెల్లిగా తాగుతూ సోఫాలో కూర్చుంది.

"రాజీ, నీ వేట అడ్వెంచర్స్ గురించి చెప్పు. వినాలని వుంది" అన్నాడతను.

"రెండేళ్ళ క్రితం నేనూ నాన్నా యిక్కడకు వచ్చాం. ఏదో చిరుతపులి తిరుగుతోందని విన్నాం. అది తిరిగే ప్రదేశానికి నడిచాం. మాతో ఆ రోజు కరుపయ్య కూడా వున్నాడు. ఒక మేకను చెట్టుమానుకు కట్టేశాం. నాన్నా, నేను చెట్టెక్కి కూర్చున్నాం. కరుపయ్య మరో చెట్టుమీద వున్నాడు. అతడి దగ్గర పెద్ద టార్చి వుంది. కాంతి కావలసినపుడు మేం వెయ్యమనగానే అతడు బటన్ నొక్కేవాడు. చీకటి పడింది. వాతావరణం బీభత్సంగా వుంది. మేం యెదురు చూస్తూన్న చిరుతపులి వస్తుందో రాదో!"

"థ్రిల్లింగ్!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"పన్నెండు తర్వాత చిరుతపులి అరుస్తూ వచ్చింది.

నాన్న నా చేతిమీద వేళ్ళతో రాశాడు. మేకమీదకు దూకింది చిరుతపులి!"

"ఎక్సైటింగ్!"

"మేక భయంకరంగా అరవసాగింది. అదే క్షణంలో బటన్ నొక్కాడు కరుపయ్య. టార్చి కాంతి చిరుతపులి మీద పడింది. దాని నోట్లో వుంది మేక మెడ! రెండు సార్లు షూట్ చేశాను. మూడోసారి మళ్ళా షూట్ చేశాను. చిరుతపులి ఎగిరి కరుపయ్య వున్న చెట్టుకింద పడింది. టార్చి కాంతిలో దానివైపు చూశాం. గిజగిజ కొట్టుకుంటూ చిరుతపులి పక్కకు వాలిపోయింది. నాన్న నా చెయ్యిని పట్టుకొని బ్రహ్మాండంగా చంపావు అన్నాడు. అరగంట తర్వాత కరుపయ్య కిందకు దిగాడు. చిరుతపులి చచ్చిందని అర్చాడు. నేనూ నాన్నా కిందకు దిగి, అది పడున్న చోటుకు నడిచాం. టార్చి కాంతిలో దాన్ని చూశాను. నేను చంపిన మొదటి క్రూరమృగం అదే! ఆ రోజు నాకు చాలా త్రిల్లింగా వుంది!" అందామె.

వంటామె గుమ్మంలో నిలబడింది.

"వడ్డించమంటారా?" అని అడిగింది.

"వడ్డించు, వస్తున్నాం" అంది రాజేశ్వరి.

ఇద్దరూ తాగడం పూర్తిచేసి హాల్లోని డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరకు వెళ్ళారు.

ఇద్దరూ ఆకలితో తినసాగారు. మసాలా వేసి వండిన కుందేలు మాంసం రుచికరంగా వుంది.

"చాలా బాగుంది" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"ఆమె బాగా వండుతుంది" అంది రాజేశ్వరి.

డిన్నర్ పూర్తయ్యేసరికి పది దాటింది. పక్కలు

డైనింగ్ టేబుల్ పక్కనే తిరుగుతున్నాయి.

కరుపయ్యా, వంటామె పల్లెలో వున్న తమ ఇళ్ళకు పోతామన్నారు.

"ఇంత రాత్రివేళ యెక్కడికి కెళ్తారు? ఇక్కడే పడుకోండి!" అందామె.

"నాకీ మధ్యనే పెళ్ళయిందమ్మా" అన్నాడు కరుపయ్య.

"తండ్రిలేని పిల్లలు నాకోసం యెదురు చూస్తూ వుంటారు" అంది వంటామె.

"మిమ్మల్ని నేను దింపుతాను, పదండి" అంది రాజేశ్వరి.

వెనక సీట్లో కుక్కల మధ్య కరుపయ్యా వంటామె సర్దుకున్నారు. వెంకట్రావు ముందు సీటులో వున్నాడు. ఆమె జీప్‌ను పోనిచ్చింది.

"ఎందుకమ్మా మీకీ శ్రమ?" అంది వంటామె.

"ఈ అడవి తోవమ్మట రావడం కష్టమమ్మా" అన్నాడు కరుపయ్య.

"మరేం ఫరవాలేదు" అందామె.

ఎత్తు పల్లాలున్న కంట్రీ రోడ్డమ్మట జీప్ కదిలిపోతోంది. అరగంటలో పల్లెలో వాళ్ళను దింపి, జీప్‌ను వెనక్కు తిప్పి ఆమె పోనిచ్చింది.

వెనుక కుక్కలున్నాయి. రివ్వున గాలి వీస్తోంది. చలిగా వుంది. ఏవో జంతువులు అరుస్తున్నాయి.

"మనం ఆ బంగళాలో ఒంటరిగా వుండాలి!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

ఆమె నవ్వింది.

"మూడు తుపాకులు! రైఫిల్సు! పిస్టల్సు! అన్నీ వుండగా భయం దేనికి?" అందామె వుషారుగా.

6

పరుపుమీద ఆమె పడుకుంది. నిద్ర రావడంలేదు. గత జీవితం గురించి ఆమె ఆలోచిస్తోంది....

రాజా ఆమెను ఒక ఎగ్జిబిషన్‌లో కల్సుకున్నాడు. తర్వాత ఇద్దరూ స్నేహితులయ్యారు. ఇద్దరూ అనేక చోట్లకు తిరిగారు. ప్రేయసీప్రియులుగా మారారు.

ఇద్దరూ సినిమాలకు వెళ్ళారు. అతడితో ఆమె రెండు సార్లు హంటింగ్‌కు కూడా వెళ్ళింది.

రాజా ఒక ఇంజనీరింగ్ కంపెనీలో పనిచేస్తున్నాడు. బి.యి. పాసయ్యాడు. మంచి జీతం వస్తోంది. చక్కటి రూపం!

"నాన్నా, నేను పెళ్ళాడ్తాను" అందామె తండ్రితో ఒకసారి.

"ఎవర్ని?"

"రాజాని. ఐ లవ్ హిమ్."

"అతడిని తీసుకొచ్చి నాకు పరిచయం చెయ్యి" అన్నాడు తండ్రి.

"అలాగే నాన్నా" అందామె.

ఆ పరిచయం చేసే అవకాశం ఆమెకు లేకుండా పోయింది.

ఇదే బంగళాలో, ఇదే పరుపుమీద రాజాకు ఆమె పూర్తిగా లొంగిపోయింది.

ఆ రోజు అడవిలో తిరిగి తిరిగి, వానలో తడిసి ముద్దయి వాళ్ళు ఇంటికొచ్చారు. ఒకే గదిలో దుస్తులు మార్చుకోబోయారు. ఆ క్షణంలో మన్మథుని బాణాలు

ఇద్దరివైపూ చూసుకుపోయాయి. కట్టుకునే గుడ్డలు కిందకు జారిపోయాయి.

అమాంతంగా ఇద్దరూ కౌగలించుకున్నారు. ఆ తర్వాత సముద్ర కెరటాలమీద ఎగిరెగిరి గాలిలో ఆకాశంలో సంచరించారు.

రోజులు గడిచిపోయాయి. నాన్నతో మాట్లాడ్డానికి రాజా ఆ రోజు పొద్దుటే ఇంటికొస్తానన్నాడు. కాని రాలేదు.

"రాజా ఎందుకు రాలేదు?" అడిగాడు తండ్రి.

"ఏమో నాన్నా" అందామె.

అతడి ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసింది. అతడు ఆఫీసుకు రాలేదు. అటుపైన ప్రతిరోజూ ఆమె అతడి ఆఫీసుకు ఫోన్ చేసేది. అతడు ఆఫీసుకు రాలేదని వాళ్ళు చెప్పే వారు.

అతను వుండే ఇంటికి వెళ్ళిందామె. అతడి గదిలో మరెవరో నివశిస్తున్నారు! ఇంటి ఓనర్ని ఆమె కల్సుకుంది.

"రాజా ఏమయ్యాడు?" అడిగిందామె.

"నాకు తెలియదు. చెప్పకుండా ఎక్కడికో వుడాయించాడు. మూడు నెలల అద్దె నాకు బాకీ పడ్డాడు. తాళం పగలగొట్టి ఆ గదిని ఎవరికో అద్దెకిచ్చాను" అన్నాడు కుప్పుచెట్టి.

"రాజా ఎటువంటి వాడు?" అడిగిందామె.

"నాకు ప్రతి నెలా అద్దె సరిగ్గా ఇచ్చేవాడే. మంచి వాడు!" అన్నాడతను.

విరక్తితో ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

ఆమె గర్భవతి! ఇప్పుడు ఏం చెయ్యాలి? రాజా తిరిగి

వస్తాడనే నమ్మకం ఆమెలో నశించింది.

ఆమె డాక్టర్ పద్మిన్ని కల్సుకుంది. డాక్టర్ ఆమెను పరీక్షించింది. ఆమె చెప్పినదంతా వినింది.

"అమ్మాయి, చాలా ఆలస్యం చేశావు. ఇప్పుడు అబార్షన్ చేయించుకోడం నీ ప్రాణానికే ముప్పు తేవొచ్చు" అంది డాక్టర్.

"డాక్టర్, ఆ దుష్టుడి బిడ్డ నాలో పెరగకూడదు! దాన్ని తుంచి పారేయాలి" అందామె.

"అందుకోసం నువ్వు బలవకూడదు!"

"అయితే ఏం చెయ్యమంటారు?"

"బిడ్డను కనేసి అక్కర లేకపోతే యెక్కడో వదిలేయి!" అంది డాక్టర్.

అలాగే జరిగింది.

కొడుకు పుట్టాడు. ఒక అర్ఫనేజిలో ఆమె తన బిడ్డను వదిలేసింది. ప్రతి నెలా ఆ అనాధాశ్రమానికి విరాళంగా ఆమె డబ్బు పంపుతానంది. కావలసినప్పుడు వచ్చి ఆ బిడ్డను చూస్తానంది.

"ఎప్పుడు కావలసినా నువ్వు వచ్చి చూడొచ్చమ్మా" అంది కార్యదర్శి కామాక్షమ్మ.

నాలుగేళ్ళయినా రాజా ఏమైనాడో తనకు తెలియదు. అతడు తనని మోసం చేశాడు. తన్ని అనుభవించి, ఉద్యోగం మాని, గది వదిలి మరే పట్నానికో అతడు పారిపోయి వుండాలి!

"నువ్వు పెళ్ళాడాలమ్మా!" అన్నాడు తండ్రి.

"నాకు పెళ్ళొద్దు నాన్నా. యువకులంటే నాకు అసహ్యం" అందామె.

"నీకేం కావాలో నువ్వే కనుక్కో!" అని తండ్రి

పూరుకున్నాడు.

ఎవరో తలుపును దబదబా తట్టారు. గతంలోంచి తేరుకుని ఆమె తలుపువైపు చూసింది. ఎవరో తట్టారు మళ్లా.

ఆమె లేచింది. తలుపు తెర్చింది. బయట నిలబడిన వెంకట్రావు ముఖంలో గాభరా కనిపిస్తోంది.

"బందిపోటు దొంగలేమో! ముందు తలుపును బాదుతున్నారు!" అన్నాడతను.

ఆమె ముందు తలుపు దగ్గరకు నడిచింది. చెవిని తలుపుకు ఆనించి మౌనంగా నిలబడింది. కుక్కలు ఆమె పక్కకు చేరుకొన్నాయి.

తటాలున ఆమె తన గదిలోకి పరుగెత్తింది. "రావు, టార్చి తీసుకో!" అందామె.

రైఫిల్ని ఆమె తీసుకొంది.

వెనక తలుపు తెర్చింది. కుక్కలు బయటకు పరుగెత్తాయి. అవి మొరుగుతున్నాయి.

వెంకట్రావు టార్చిని ఆన్ చేసి పట్టుకున్నాడు. ఆ కాంతిలో ఆమె బంగళా ముందువైపుకు కదిలింది.

నల్లటి ఆకారం తలుపుముందు నిలబడి బాదుతోంది. కుక్కలు మొరుగుతూ ఆకారంవైపు దూకాయి.

టార్చి కాంతిలో తలుపుముందు నిలబడివున్న ఎలుగుబంటిని ఆమె స్పష్టంగా చూసింది.

రైఫిల్ని గాలిలోకి రెండుసార్లు షూట్ చేసింది. అరుస్తూ ఎలుగుబంటి పారిపోయింది. దాన్ని తరుముతూ కుక్కలు వెనకనే వెళ్ళాయి.

"కమ్ బాక్!" అర్చిందామె.

కుక్కలు వెనక్కు వచ్చేశాయి.

"భయపెడితే ఎలుగుబంటి అదే పారిపోతుంది. దాన్ని చంపడం వృధా!" అందామె నవ్వుతూ.

7

ఆమె టైమ్ చూసింది. పన్నెండు దాటింది.

"గుడ్ నైట్, వెళ్ళి పడుకో!" అంది వెంకట్రావుతో.

అతడు కదల్లేదు. ఆమెవైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

"నిద్ర పట్టడంలేదు!" అన్నాడతను.

రాజేశ్వరి తన పడగ్గదిలోకి నడిచింది. రైఫిల్ని టేబుల్ మీద పెట్టి పరుపుమీద కూర్చుంది.

కుక్కలు మంచం ముందు పడుకున్నాయి. వెంకట్రావు గదిలో కొచ్చి నిలబడ్డాడు.

"ఒంటరిగా పడుకోలేవా?" అడిగిందామె.

"నేనూ యీ గదిలో పడుకుంటాను" అన్నాడతను.

"ఆ ఎలుగుబంటి మళ్ళా వస్తుందని భయమా?"

"అది కాకపోతే మరో ఎలుగుబంటి రావచ్చు. ఏ ముళ్ళపందో రావచ్చు!"

ఆమె వ్యంగ్యంగా నవ్వింది.

"క్రితంసారి నాకు జరిగిన అనుభవాన్ని గురించి నువ్వు వింటే హడలిపోతావు!" అందామె.

"ఏమైంది?" అడిగాడతను, మంచం యెదురుగావున్న సోఫాలో కూర్చుంటూ.

"నాన్న, నేనూ వేటకు వెళ్ళి ఎనిమిదింటికి వచ్చాం. స్నానం చేసి, నేనూ నాన్నా బయట వరండాలో కూర్చున్నాం. చంద్రకాంతిలో హాయిగా వుంది. నాన్న ఏదో చెప్తున్నాడు. నేనూ, కరుపయ్యా చెవులు రిక్కించి వింటున్నాం. ఆనాడు నాన్న ఒక జింకను షూట్

చేశాడు. కరుపయ్య దాన్ని ఇక్కడకు మోసుకొచ్చాడు. వంటామె జింక మాంసం వండుతోంది. ఆ రాత్రి మేం ఆలస్యంగా భోజనం చేశాం. నాన్నకు గుడ్ నైట్ చెప్పి నా గదికి వెళ్ళిపోయాను. తలుపుమూసి కునికిపాట్లు పడ్తూ పరుపుమీద వాలాను. ఏదో బొచ్చు నా శరీరానికి తగిలింది. అమాంతంగా కిందకు దూకి లైట్ ఆన్ చేశాను. నా పరుపుమీద ఎలుగుబంటి పడుకుని వుంది. తలుపు తెర్చి బయటకు పరుగెత్తాను, అరుస్తూ. నా అరుపు విని నాన్న, కరుపయ్య పరుగెత్తుకొచ్చారు."

"గుడ్ గాడ్!" అన్నాడు వెంకట్రావు.

"నాన్న, కరుపయ్య నా గదిలో కెళ్ళి ఎలుగుబంటి వైపు చూశారు. బయటకు పరుగెత్తారు. నాన్న రైఫిల్ అందుకున్నాడు, దాన్ని చంపడానికి. కాని కరుపయ్య కాగడాతో అక్కడి కొచ్చాడు. ఆ కాగడాతో దాన్ని భయపెడుతూ గెంటివేశాడు. ఎలుగుబంటి కిందకు దూకి హాల్లోకొచ్చింది. కాగడాతో కరుపయ్య దాన్ని తరుముతూ వెళ్ళాడు. వెనకవైపు నుంచి అది పారిపోయింది."

"అదెలా లోపలకొచ్చింది?"

"వంటామె వెనక తలుపును మూయడం మర్చిపోయింది. మేము యింటిముందు బయట కూర్చున్నపుడు అది నా గదిలో కెళ్ళి హాయిగా పడుకొంది! నాకానాడు యెంత భయమేసిందో చెప్పలేను" అందామె.

"వెనక తలుపు సరిగ్గా మూశావా?" అడిగాడతను.

"నేనే మూశాను. డోంట్ వర్రీ!" అందామె.

అతడు సోఫాలోంచి లేచాడు. ఆమెవైపు నవ్వుతూ చూశాడు.

రాజేశ్వరి సిల్కు నైటీలో అప్సరసలా వుంది అతడి

కళ్ళకు.

"వెళ్ళి పడుకుంటాను, గుడ్ నైట్!"

"గుడ్ నైట్" అందామె అవులిస్తూ.

అతడు హాల్లోకి వెళ్ళాడు. నల్లటి ఆకారం ఏదో అతడి చెంపమీద తట్టుతూ యెగిరిపోయింది. అతడు భయంతో అరిచాడు.

కుక్కలు మొరుగుతూ ఆమె వెనకనే హాల్లోకి పరుగెత్తాయి. హాల్లో యిటూ అటూ దూసుకుపోతున్న ఆకారంవైపు ఆమె చూసింది. "అడవి గబ్బిలం! భయపడకు!" అందామె.

పడగ్గదిలో కెళ్ళి ఒక పొడుగాటి వత్తిని తెచ్చి ఆమె వెలిగించింది. వత్తి వెలుగుతూ పొగను చిమ్మింది. ఆ పొగను భరించలేక అడవి గబ్బిలం కిటికీలోంచి బయటకు యెగిరిపోయింది.

వెంకట్రావు స్వేచ్ఛగా వూపిరి పీల్చాడు.

"ఇక్కడ బతకాలంటే నీ దగ్గర చాలా నేర్చుకోవాలి!" అన్నాడతను.

"నువ్వే నేర్చుకుంటావు. ప్రాణభయం ప్రాణాన్ని కాపాడే మార్గాలెన్నో సూచిస్తుంది" అందామె నవ్వుతూ.

కుక్కలతో ఆమె తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. వెంకట్రావు పక్క గదిలో కెళ్ళి తలుపు మూసుకున్నాడు.

8

అతడు ఆటోలోంచి కిందకు దిగాడు. గేటు ముందున్న గూర్ఖా అతడివంక పరీక్షగా చూశాడు.

"మీరా, సాబ్!" అన్నాడు.

"నేనే" అని అతడు లోపలకు నడిచాడు.

ఇల్లంతా మునుపటిలాగే వుంది. నౌఖర్లుకూడా మునుపటి వాళ్ళే! ఆలోచిస్తూ అతను పోర్టికోలోకి వెళ్ళాడు.

అక్కడున్న సుబ్బయ్య కంటుతూ ముందుకొచ్చాడు.

"ఎవరు కావాలి?" అడిగాడు సుబ్బయ్య.

"నన్నప్పుడే మర్చిపోయేవా?" అన్నాడతను.

సుబ్బయ్య అతడివైపు సూటిగా చూశాడు.

"అయ్యా, మీరా?"

"పోల్చావు, సంతోషం. చిన్నమ్మ వున్నారా?"

"లేరయ్యా. చిన్నమ్మ వేటకెళ్ళారు."

"వెళ్ళి యెన్నిరోజులయింది?"

"నిన్నే వెళ్ళారు."

"ఎక్కడకు?"

"మీకు తెలుసుగా, అక్కడికేనయ్యా."

అతడు సుబ్బయ్యవైపు సూటిగా చూశాడు.

"ఒంటరిగా వెళ్ళారా?"

"కూడా ఒకబ్బాయిగారున్నారు."

అతడు మాట్లాడలేదు. అతడి గుండెను యెవరో పిండుతున్నట్లు అనిపించింది. తను మరీ ఆలస్యంగా వచ్చాడేమో!

అతడు వెనక్కు తిరిగాడు. వేగంగా బయటకు నడిచాడు.

గేటు ముందున్న ఆటో యెక్కాడు.

"పోనీ!" అన్నాడు డ్రయివర్‌తో.

డాక్టర్ పద్మిని క్లినిక్ ముందు అతడు ఆటో దిగాడు. లోపలకు వెళ్ళాడు. ఒక నర్సు అతడివంక ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"డాక్టర్ పద్మినిగారితో మాట్లాడాలి."

"వెళ్ళండి, ఆ గదిలో వున్నారు" అందామె.

డాక్టర్ పద్మిని ఏర్ కండిషండ్ గదిలోకి అతడు వెళ్ళాడు.

"హాలో, డాక్టర్" అన్నాడు వుషారుగా. ఓ నిమిషంపాటు చూశాక ఆమె అతడిని పోల్చగల్గింది.

"గుడ్ హెవన్స్, మీరా! రాజేశ్వరికి మీమీద చాలా కోపంగా వుంది. నిజం చెప్పాలంటే మొగాళ్ళంటే ఆమెకు అసహ్యం పుట్టేసింది"

అతడు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"ఇంత కాలం ఏమయ్యారు?"

"మనం ఒక తోవమ్మట వెళ్ళాలనుకుంటే విధి మరో వైపుకు మనల్ని లాక్కుపోతుంది. అదే జరిగింది నా విషయంలో."

డాక్టర్ పద్మిని అతడివైపు సూటిగా చూసింది.

"ఆమెకు బిడ్డపుట్టాడు. అతడిని ఆమె అనాధాశ్రమంలో వదిలేసింది. పూర్ కిడ్!" అందామె.

"ఏ అనాధాశ్రమంలో?"

"కామాక్షమ్మ నడుపుతున్న శరణాలయంలో" అంది ఆమె.

అతడు విచారవదనంతో కూర్చుండిపోయాడు.

"ఆమెను కలుసుకున్నారా?" అడిగిందామె.

"కలుసుకోవాలనే వచ్చాను. కాని ఆమె యింట్లో లేదు. ఒక మిత్రుడితో వేటకెళ్ళిందని తెలిసింది. ఈ పరిస్థితుల్లో ఆమెను చూడ్డం వృధా అనిపిస్తోంది" అన్నాడతను.

"మీరు తప్పక ఆమెను కల్సుకోవాలి!"

"డాక్టర్, సంవత్సరాలు దొర్లిపోయే సరికి ఆడదాని

మనసు మారుతుంది. కొత్త బంధాలు, బాధ్యతలు ఏర్పడు తాయి. ఇప్పుడామెను నేను కలుసుకొంటే పానకంలో పుడకవుతాను" అన్నాడతను.

అతడు లేచాడు—ఆమెకు నమస్కరించి బయటకు నడిచాడు. ఆటోలో కూర్చున్నాడు. ఆటో కదిలింది.

ఒకచోట దిగి అతడు కొన్ని బిస్కట్ పాకెట్లు, చాకెట్లు కొన్నాడు. మళ్ళా ఆటో యెక్కాడు.

"కామాక్షమ్మ అనాథాశ్రమానికి పోనీ!" అన్నాడు డ్రయివర్‌తో.

ఒక గేటుముందు అతడు ఆటోలోంచి దిగాడు. మీటర్ చూసి డబ్బు చెల్లించాడు. మెల్లిగా లోపలకు నడిచాడు.

ముందు హాల్లో కూర్చున్న కామాక్షమ్మ ముందుకు నడిచి ఆమెకు నమస్కరించాడు.

"రాజేశ్వరి ఇక్కడ ఒక కుర్రాడిని చేర్పించింది. అతడిని చూడాలి" అన్నాడతను.

"ఉండండి" అని ఆమె లోపలకు వెళ్ళింది.

కాస్సేపట్లో ఒక కుర్రాడు హాల్లో కొచ్చి అతడివైపు చూశాడు.

ఆ కుర్రాడివైపు అతను కన్నీళ్ళతో చూశాడు. తన చేతిలోని పాకెట్లను ఆ కుర్రాడికిచ్చాడు.

"అవన్నీ నీకే! తీసుకో బాబూ!" అన్నాడతను.

"ఇవన్నీ అమ్మ పంపిందా?" అడిగాడు కుర్రాడు.

"అమ్మే పంపింది!" అన్నాడతను.

"అమ్మ ఏదీ?"

"రాలేదు. వస్తుంది తర్వాత."

"అమ్మకి నామీద కోపం. రాడం మానేసింది!"

"అమ్మకి నీమీద కోపం రాదు!"

"నే పోవచ్చా?" అడిగాడు కుర్రాడు.

"వెళ్ళు, బాబూ" అన్నాడతను.

ఆ పాకెట్లను అక్కడే పడేసి వెనక్కు తిరిగాడా కుర్రాడు.

"ఆ పాకెట్లు!" అన్నాడతను.

"అమ్మ వచ్చి యిస్తే నే తింటాను" అని ఆ కుర్రాడు వెళ్ళిపోయాడు లోపలకు.

కామాక్షమ్మ హాల్లోకొచ్చింది. నేలమీద వున్న పాకెట్లవైపు చూసింది.

"కామాక్షమ్మగారూ!" పిల్చాడతను.

"చెప్పండి" అందామె.

"ఆ బిస్కట్లు, చాక్లెట్లు మీ పిల్లలకు పంచిపెట్టండి" అన్నాడతను.

"అలాగే చేస్తాను" అందామె.

అతడు నమస్కరించి వెనక్కు తిరిగాడు. జీవంలేనట్లు రోడ్డుమీదకు నడిచాడు. తన జీవితం గురించి ఆలోచిస్తూ మెల్లిగా అడుగులు వేయసాగాడు.

9

రెండు కొండల మధ్య లోయలో వాళ్ళు నడుస్తున్నారు.

కుక్కలు ముందు పరుగెడుతున్నాయి. ఆమె తటాలున ఆగి అతడివైపు చూసింది.

"ఒక వేటంటే నాకెంతో సరదా!" అందామె.

"జింకల్ని చంపడమా?" అడిగాడు వెంకట్రావు.

"కాదు. జింకకి బదులు నువ్వు యీ అడవిలో పరుగెత్తాలి, నీ ప్రాణాన్ని కాపాడుకోనేందుకు—రైఫిల్‌తో

నేను నీ వెనకనే రావాలి! నిన్ను చంపడానికి! నాకు చిక్కకుండా, నా గుళ్ళకు బలవకుండా నువ్వు రక్షించుకొంటూ పారిపోవాలి!" అందామె.

అతడి ముఖం పేలవంగా తయారైంది.

"రాజీ, ఏమిటి నువ్వనేది? నేను నీ గుళ్ళకు బలైపోతే, నన్ను నేను కాపాడుకోలేకపోతే నా గతి ఏమవుతుంది?"

ఆమెవైపే చూశాడతను. ఆమె కళ్ళు ముఖం ఎర్రబడ్డాయి. ఎందుకో ఆ క్షణంలో ఆమెను చూస్తే అతడి ఒళ్ళు జలదరించింది.

"చెప్పు, రాజీ!" అన్నాడతను.

"నా గుళ్ళకు బలైతే నువ్వు చస్తావు. నీ శరీరాన్ని ఇక్కడే కాల్చి మాంసం ముద్దలను నరికి నా కుక్కలకు పడేస్తాను. అవి వృ[illegible]రుగా తింటాయి!" అందామె.

"యూ ఆర్ కానిబాల్" అర్చాడతను.

"యూ ఆర్ బాస్టర్డు! నీకు పెళ్ళయింది. పిల్లలు కూడా వున్నారు నన్ను పెళ్ళాడతానని అబద్ధాలు చెప్తూ నా వెంటబడ్డావు. నన్ను మోసగించాలని నీ తాపత్రయం. నీ గురించి అన్నీ కనుక్కునే ఇక్కడకు తీసుకొచ్చాను, నీతో నాకు సరదా అయిన ఆట ఆడ్డానికి! నీలాంటి మోసగాడిని ఒక్క బులెట్‌తో షూట్ చేయడమంటే నా కెంతో సరదా."

అతడు వణుకుతున్నాడు.

"ప్లీజ్, నన్ను పోనీ! నీతో అబద్ధాలు చెప్పాను, నిజమే. ఇటుపైన నీ దగ్గరకు యెన్నడూ రాను!" అన్నాడతను.

"నువ్వు ఆడవలసిందే! బి ఎ మేన్! పిరికిపందలా ప్రవర్తించకు. నీకు ఐదు నిమిషాలు టైము ఇస్తున్నాను. నీ యిష్టమొచ్చిన వైపు పారిపో! ఎక్కడో దాక్కో! ఈ ఆటలో నెగ్గే అవకాశం నీకూ వుంది!"

"నో, నేను నెగ్గలేను. నాకు షూటింగ్ తెలియదు. నే నెక్కడున్నా నీ కుక్కలు నన్ను పసిగడ్తాయి. నీ చేతుల్లో చచ్చి నీ కుక్కలకు తిండి కావలసిన గతి నాకు పడ్తోంది! నన్ను క్షమించు. నన్ను పోనీ!"

"అది జరగదు. జింకలా, కుందేల్లా పరుగెత్తు. ఐదు నిమిషాల్లో చాలాదూరం పోవచ్చు నువ్వు. ఐదు నిమిషాలు గడిచాకే నేను నీ కోసం వేటాడ్తాను. గెట్ రెడీ! స్టార్ట్!" అర్చిందామె.

అతడి భుజానికున్న సంచి కిందపడింది. చేతిలోని రైఫిల్ని అతడు నేలమీద పడేశాడు.

తటాలున వెనుదిరిగి అతడు పరుగెత్తాడు. సంచినీ, రైఫిల్నీ ఆమె తీసుకుంది.

అతడి ఆకారం కనిపిస్తోంది. ఎన్నో చెట్లు దాటి అతడు వెళ్ళిపోయాడు. అతడి ఆకారం యిప్పుడు కనబడ్డంలేదు.

ఆమె టైమ్ చూసింది. ఐదు నిమిషాలు దాటింది.

"టామ్, లూసీ, స్కాట్—గోఫర్ హిమ్! కాచ్ హిమ్!" అర్చిందామె.

కుక్కలు పరుగెత్తాయి. వెనకనే ఆమె పరుగెత్త సాగింది. ఆమె చేతిలో వున్నది స్పెషల్ అమెరికన్ రైఫిల్. ఇరవై ఐదుసార్లు షూట్ చేయొచ్చు!

పది నిమిషాలపాటు కుక్కలు యిటూ అటూ పరు

గత్తి చివరకి ఒక చెట్టుకింద ఆగాయి. పైకి చూసి మొరగడం ప్రారంభించాయి.

ఆమె చెట్టుకిందకు వెళ్ళింది. ఆకులు దట్టంగా వున్నాయి. ఎక్కడా అతడి రూపం కనబడ్డంలేదు. కొమ్మచుట్టూ మెలికలు తిరిగి కిందకు వేళ్ళాడుతున్న కొండ చిలువ ఆమెకు కనిపించింది. లావుగా చాలా పొడుగ్గా వుందది.

రైఫిల్ని గురిపెట్టి ఆమె రెండుసార్లు షూట్ చేసింది. మూడు ముక్కలై కొండచిలువ మెల్లిగా కిందపడింది. మూడు కుక్కలూ మూడు ముక్కల్నీ నలిపి తొక్కేశాయి.

ఆమె మరోసారి చెట్టువైపు షూట్ చేసింది. కొన్ని చిన్న కొమ్మలు చప్పుడుచేస్తూ కిందపడ్డాయి.

ఆమె చెట్టు చుట్టూ తిరుగుతూ పైకి చూసింది. అతడి ఆకారం ఎక్కడా కనపడలేదు!

ఒకనాటి దృశ్యం ఆమెకు గుర్తుకొచ్చింది. చిరుతపులి రాకకోసం యెదురుచూస్తూ ఆమె, నాన్న చెట్టెక్కి కూర్చున్నారు. చెట్టుమీదున్న మనిషికోసం ఆమె ఈనాడు పులిలా కింద నిలబడి వుంది!

ఆకుల చప్పుడు లీలగా వినిపించింది. కుక్కలు పక్కనున్న మరో చెట్టుకిందకు దూసుకు పోయాయి.

ఆమె అటువైపు నడుస్తూ పైకి చూసింది. రెండు చెట్ల కొమ్మలూ దగ్గరగా వున్నాయి. అతడు టార్జన్‌లా ఆ రెండో చెట్టుమీదకు చేరుకొని వుండాలి! అతడున్న స్థలాన్ని కుక్కలు సరిగ్గా పోల్చాయి.

అరగంటలో చీకటి పడ్తుంది. అటుపైన చీకట్లో

అతడిని కనుక్కోడం అంత సులువైన పనికాదు.

ఆమె కుక్కలను పిల్చింది. కొంచెం దూరం వెళ్ళి ఒక పొద పక్కనే ఆమె దాక్కుంది. కుక్కలు మౌనంగా కింద పడుకున్నాయి. పొద పైనుంచి ఆమె రహస్యంగా చూస్తోంది.

చెట్టుమీదనుంచి కిందకు దూకి అతడు పిచ్చివాడిలా పరుగెత్తసాగాడు. అతడివైపు ఆమె రెండుసార్లు షూట్ చేసింది. కాని అతడు నేలకూలలేదు.

అటువైపు ఆమె పరుగెత్తింది.

"గెట్ హిమ్!" అందామె కుక్కలతో.

కుక్కలు అతడివైపు పరుగెత్తాయి. ఆమె కుక్కల వెనకనే కదులోంది.

పరుగెడుతూన్న వెంకట్రావు సమీపంలో వున్న ఒక వ్యక్తివైపు దూసుకు వెళ్ళాడు. అతడి కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

"నన్ను చంపుతోందామె! రక్షించండి!" అర్చాడతను, ఆయాసంతో.

ఈ అడవిలో మరో మనిషి కనిపించినందుకు వెంకట్రావు సంతోషించాడు.

కుక్కలు అక్కడకు మొరుగుతూ వచ్చాయి.

"టామ్, లూసీ, స్కాట్, గో బాక్!" అర్చాడా వ్యక్తి.

కుక్కలు అమాంతంగా వెనుదిరిగి వెళ్ళిపోయాయి.

ఆ వ్యక్తి కుక్కల వెనకనే వెళ్ళాడు. ఎదురుగా వస్తోంది రాజేశ్వరి! రెండు రైఫిల్స్, సంచితో ఆమె భద్రకాళిలా అగుపిస్తోంది!

ఆమెవైపు అతడు ఆవేశంతో చూశాడు. అతడి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది.

"రాజీ, ఏం చేస్తున్నావు నువ్వు? అతడిని చంపడానికి ప్రయత్నిస్తున్నావా?" అన్నాడతను.

"నువ్వా!" అందామె పళ్ళు పటపట కొరుకుతూ.

"నేనే" అన్నాడతను.

రైఫిల్ని అతడివైపు తిప్పిందామె.

"నిన్ను షూట్ చేసి చంపి, తునాతునకలు చేసి నీ మాంసాన్ని కుక్కలకు పడేస్తా!" అందామె.

అతడు షర్ట్ బటన్లు విప్పేశాడు.

"నీ చేతుల్లో చావడంకంటే ఈ జీవితంలో నేను ఆశించేది మరేముంది రాజీ! షూట్ మి! కిల్ మి! బుచ్చర్ మి! కాని అదంతా చేసేముందు నేను చెప్పేది విను. తర్వాత నీ ఇష్టమొచ్చినట్లు నా శరీరాన్ని చిత్రవధ చేసుకో. నేను యెక్కడికీ పారిపోలేను. నా హృదయంలో వున్నది నువ్వే! అందుకే ఇక్కడికొచ్చాను" అన్నాడతను.

"ఈ నాలుగేళ్ళూ యేమయ్యావు?" బులెట్‌లా ప్రశ్నించిందామె.

"నాలుగేళ్ళ క్రితం ఒక రాత్రి నేను బస్సులో బెంగుళూరు నుంచి మద్రాసు వస్తున్నాను. మర్నాడు పొద్దుటే నీ ఇంటికి వస్తావన్నాను. కాని విధి నా జీవితాన్ని మార్చేసింది."

"మరో పిల్లను పెళ్ళాడావా?" అందామె కొంటెగా.

"బందిపోటు దొంగలు మా బస్సును ఆపారు. అంతా దోచుకున్నారు. నేనూ, మరో ముగ్గురు యువకులూ

వాళ్ళను ఎదిరించాం. వాళ్ళు మా నల్గురినీ బలవంతంగా తీసుకుపోయారు. వాళ్ళ స్థావరం కొండల మధ్యన వుంది. ఈ నాలుగు సంవత్సరాలూ నేను అక్కడే వున్నాను. బయటకు కదిలే అవకాశం నాకు లేకుండా పోయింది. ఎవ్వరికీ ఉత్తరాలు కూడా రాయలేక అందరికీ దూరమయ్యాను."

"అక్కడ నువ్వు ఏం చేశావు?" అడిగిందామె.

"వాళ్ళ గుడ్డలు వుతికాను. వాళ్ళకు నీళ్ళు మోశాను. పప్పు రుబ్బాను. అంట్లు తోమాను. నా చేతులు యెలా మొద్దుబారిపోయాయో నువ్వే చూడు! ఎప్పుడో ఒక నాడు నిన్ను మళ్ళా కల్సుకుంటాననే ఆశ, నా ప్రియురాలికి దగ్గరవుతాననే విశ్వాసం, వాళ్ళు పెట్టే బాధలకు కృంగి, బలయిపోకుండా నన్ను కాపాడి, నా ప్రాణాల్ని నిలబెట్టాయి. వారం రోజుల క్రితం మేం పారిపోగల్గాం అక్కడనుంచి. మాకు కాపలాగా వుండే వ్యక్తి పాము కాటుకి బలయి మరణించాడు. మేం నలుగురం పారిపోయి సమీపంలో వున్న పల్లెకు చేరుకున్నాం. అక్కడనుంచి మద్రాసు వచ్చాను. నీకోసం నీ ఇంటికి వెళ్ళాను. డాక్టర్ పద్మిన్ని కలుసుకున్నాను. అనాధాశ్రమంలో నువ్వు వదిలేసిన బాబును కూడా చూసి ఇక్కడకు వచ్చాను" అన్నాడతను ఏడుస్తూ.

ఆమె చేతిలో వున్న రైఫిల్సు కిందపడ్డాయి.

"రాజా! నా రాజా!" అందామె ఏడుస్తూ.

ఆమె అతడివైపు కదిలింది. చేతుల్తో అతడిని చుట్టేసింది. కన్నీళ్ళతో అతడికి ప్రేమాభిషేకం చేసింది.

ఇద్దరూ కౌగలించుకుని చలనం లేకుండా కొంతసేపు వుండిపోయారు.

వెంకట్రావు మెల్లిగా వాళ్ళ దగ్గరకొచ్చాడు.

"అంతా విన్నాను, రాజా. హంతకురాలు కాకుండా ఆమెనీ, ప్రాణం పోకుండా ఇటు నన్నూ నువ్వు కాపాడావు!" అన్నాడు. వెంకట్రావు.

"పదండి పోదాం ఇంటికి" అందామె.

కుక్కలు ముందు పరుగెత్తాయి.

రాజా, రాజేశ్వరి, వెంకట్రావు వెనకనే హుషారుగా నడిచారు.

—:అయిపోయింది:—